

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

01 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, în cauza penală privindu-l pe

SPINEI Roman XXXXX, *născut la XXXXX,*
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.01.2019 – 20.06.2019;

Instanța de apel: 18.07.2019 – 19.02.2020;

Instanța de recurs: 28.05.2020 – 01.07.2020.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 20 iunie 2019, Spinei Roman a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate Storceac Timofei a prejudiciului material, a fost admis în principiu și urmează ca instanța civilă să se expună asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite.

S-a respins cererea procurorului privind încasarea de la Spinei Roman în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 25,42 lei, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, la 05 decembrie 2018, aproximativ la ora 21:53, Spinei Roman în timp ce se afla pe XXXXX, stabilind că automobilul de model „Hyundai Accent”, anul fabricării XXXXX, cu XXXXX, care era parcat în fața Inspectoratului de Poliție Centru, mun. Chișinău, fiind descuiat și cu motorul conectat, având scopul sustragerii pe ascuns a automobilului prin acces liber, a pătruns în salonul automobilului și fiind la volanul acestuia, în mod tainic l-a sustras, deplasându-se într-o direcție necunoscută. Astfel,

cauzându-i părții vătămate Storceac Timofei, un prejudiciu material în proporții considerabile, în sumă de 74.100 lei.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către avocatul Andrușciac Victor în interesele inculpatului, care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Spinei Roman să fie achitat.

În motivarea apelului, avocatul a invocat că, conform art. 8 Cod de procedură penală „*Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului*”.

Conform art. 389 Cod de procedură penală, „*Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor*”.

Consideră apărătorul că probe prezentate de către partea acuzării nu dovedesc vinovăția inculpatului, nu au fost prezentate probe concludente care ar putea fi puse la baza sentinței de condamnare.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, apelul avocatului Andrușciac Victor în interesele inculpatului a fost respins ca nefondat, cu menținerea fără modificări a sentinței contestate.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just a ajuns la concluzia că, inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. d) Cod Penal.

Cu referire la motivele invocate de apărare precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului, Colegiul Penal a constatat că prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale, stabilirea și individualizarea pedepsei.

Instanța de apel a considerat că aceste afirmații ale avocatului reprezintă opinia subiectivă a părții apărării, or, prima instanță în sentința corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod Penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 al. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Inculpatul în instanța de fond, nu a fost audiat, deoarece nu s-a prezentat, fiind legal citat de nenumărate ori, inclusiv a fost dispusă aducerea silită. În baza încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 25 februarie 2019 a fost dispusă anunțarea în căutare a inculpatului, fiind intentat dosarul de căutare nr. 2019270053. În baza art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în lipsa inculpatului, fiind dat citirii declarațiilor inculpatului date la faza urmăririi penale, unde ultimul a declarat că învinuirea adusă îi este clară, își recunoaște parțial vinovăția din motiv că nu a avut scopul de a înstrăina automobilul.

Obiectul juridic al acestei infracțiuni, l-a constituit anume mijlocul de transport ce aparține cu drept de proprietate părții vătămate Storceac Timofei, care era parcat pe str. Bulgara 40 în fața Inspectoratului de poliție Centru, mun. Chișinău, lăsând automobilul deschis cu motorul conectat.

Latura subiectivă a infracțiunii săvârșite prin sustragere se caracterizează, în primul rând prin vinovăția sub formă de intenție directă. De asemenea, este obligatorie prezența scopului special – a scopului de cupiditate.

Sub aspectul dat, instanța de apel a notat că la caz a fost adeverită pe deplin intenția inculpatului de sustragerea pe ascuns a bunului părții vătămate, cu scop de cupiditate, or, deși, acesta în cadrul urmăririi penale a declarat că nu a avut intenție de a înstrăina automobil, faptul dat nu constituie temei de achitare acestuia cu privire la calificarea înaintată, în situația în care latura obiectivă a infracțiunii de răpire mijlocului de transport este alta decât la cea prevăzută de furt.

Subiectul infracțiunii săvârșite prin sustragere este persoana fizică responsabilă care la momentul comiterii faptei a atins vârsta de 14 ani, așa dar, în speță, inculpatul are calitate de subiect.

Astfel, Colegiul penal a considerat cert identificat și demonstrat fără echivoc faptul că acțiunile inculpatului, sunt plasate anume sub aspect penal, fapta fiind dovedită prin probe pertinente și concludente, care coroborează între ele, iar în cele din urmă acțiunile acesteia just au fost încadrate în condițiile normei vizate de art. 186 alin. (2), lit. d) Cod penal.

La individualizarea, stabilirea categoriei pedepsei inculpatului, instanța de judecată a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78, Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, *care se atribuie la categoria infracțiunii mai puțin grave prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal*, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din *intenție*, de personalitatea inculpatului *care anterior a fost condamnat*, totodată, acesta nu este încadrată în câmpul muncii, nu se află la evidentă la medicul narcolog sau psihiatru, nu are persoane la întreținere.

Instanța de apel a considerat că anume această pedeapsă, în formă de închisoare, este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar pedeapsă stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a

realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptei comise de inculpat, cât și personalitatea inculpatului.

Or, în cadrul cercetării judecătorești, s-a stabilit cu certitudine că Spinei Roman Marin, anterior a fost atras la răspundere penală, însă necătfînd la faptul dat, a comis o nouă infracțiune cu intenție, fapt ce denotă că, prin aplicarea unei alte pedepse non privative de libertate, nu se va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În baza normelor prevăzute de art. 219, 221 și 387 Cod de procedură penală, Colegiul Penal consideră că instanța de judecată justificat a dispus admiterea în principiu a solicitării acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate Storceac Timofei a prejudiciului material, astfel că instanța civilă urmează să se expună asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite.

Cu privire la corpul delict – automobilul de model „Hyundai Accent”, anul fabricării XXXXX, cu XXXXX, în conformitate cu prevederile art. 162 Cod de procedură penală, instanța legal a dispus restituirea acestuia proprietarului.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocata Bîrcă Ludmila în interesele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 8 Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, rejudecarea și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat din motivul că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii incriminate și nu a săvârșit el infracțiunea incriminată.

În motivare recurenta a indicat că acuzarea nu a prezentat probe care ar dovedit vinovăția inculpatului. La fel, instanța a dat apreciere greșită și celorlalte probe din dosar.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatului, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului declarat de inculpată în care se invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanțele de fond au admis erori grave de fapt și de drept, care au afectat soluțiile instanțelor și când nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, însă Colegiul consideră că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea

recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurentă.

Temeiul invocat de recurentă, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin decizia adoptată corect a menținut sentința atacată.

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înlătuiește de către instanța de recurs.

Referitor la temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, invocat de avocată în recursul său, Colegiul penal menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii” se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Deși se invocă că inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, Colegiul consideră că instanța de apel întemeiat a conchis că afirmațiile respective nu generează achitarea acesteia precum s-a solicitat în recurs, or în cursul judecării cauzei în apel și în fond au fost prezentate probe care înlătură orice dubiu și dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în cele imputate.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, raționamentele pe care se fundamentează soluția de inadmisibilitate a prezentului recurs, se bazează pe aceea că, Colegiul consideră inacceptabil faptul că apărătorul inculpatului, pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea reaprecierii probatoriului, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul pentru care aceasta a fost creată.

Totodată, este indubitabil faptul că, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi

invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită apărătorul.

Din atare considerente, Colegiul penal nu va analiza și verifica probele administrate în cauză. Mai mult, că în cauza deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării lui Spinei Roman și conținutul real al probelor, sau ignorarea unor aspecte evidente ce ar fi avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Inculpatul se eschiva de la participarea în ședințele de judecată, pe motive neidentificate, ca urmare a fost dispus anunțarea în căutare și aplicarea a măsurii preventive.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii incriminate nu poate servi ca temei pentru achitarea acesteia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina lui, iar cele invocate de recurentă sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale.

Respectiv, Colegiul nu poate să achieseze la argumentele recurente precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, or, motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că urmează a fi menținută condamnarea în privința lui Spinei Roman de cele incriminate prin rechizitoriu în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, deoarece faptele lui întrunesc toate elementele infracțiunilor nominalizate.

În final, Colegiul consideră oportun de a se referi și la jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt

obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (a se vedea în acest sens cauza *Bachowski v. Polonia* din 02.11.2010).

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale pertinente și relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de apărător, sunt vădit neîntemeiate.

În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, în cauza penală privindu-l pe Spinei Roman XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 august 2020.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion